

ОКРУЖНО ПОСЛАНИЕ

ДО ЧЕСНОТО СВЕШТЕНСТВО И ПРЕПОДОБНОТО МОНАШТВО ВО
Православната Охридската Архиепископија

Браќа свештенослужители, монаси и монахињи,

Христос е тајната која Бог промисли да му биде откриена на човекот уште пред светот да биде створен. Човекољубивиот Отец чекаше да се исполни времето за да го испрати Својот возљубен Син да прими тело од створената човекова природа, за истата, соединувајќи ја со Божјата да биде обожена, а со тоа и спасена.

Бог се определи за цврсто единство со човекот уште пред да го каже она: „Нека биде...“. Останува човекот слободно да одговори на љубовта Божја и да влезе во литургиско општење со својот Створител. Нема друг начин да бидеш во единство со Бога освен преку литургиското заедничарење со Него. Затоа е толку голема одговорноста на свештенослужителите. Тие се посредници на Божјата благодат која изобилно се излева врз луѓето. Но, за да бидат врска за другите со Бога, прво самите треба да бидат во заедница со Него. Треба да бидат во единство со Светата Тројица, секако преку својот епископ, како што впрочем и учи едната света соборна и апостолска Црква.

Единството е значи смисла на животот, како на свештенослужителите, така и на секој верник на Православната Црква. Меѓутоа, единството со Бога е истовремено и единство со целата Црква расејана по светот. Не може да се биде во единство со Бога, ако не сме во единство со браќата и сестрите православни христијани ширум вселената.

Единството на Охридската архиепископија со останатите помесни Цркви во светот на која нашата смиреност во моментот е егзарх, плод е на вашата молитва браќа свештенослужители, монаси и монахињи. Не веруваме дека има некој свештенослужител или монах кој не сака единство со другите Православни Цркви. Само свесни сме дека пред секого од нас стои дилемата дали во тој однос со другите Цркви ние сме потценети и обесправени?

Сметаме дека таквата внимателност е оправдана и затоа чиниме за потребно да одговориме на таа дилема. Најголем проблем за Православната Црква во времето во кое што живееме е етнофилетизмот или ставањето на народните интереси, честопати многу ситни, пред интересите на Црквата. Во тоа најверојатно ние и не сме осамени. Скоро сите православни Цркви боледуваат од истиот синдром. Меѓутоа, за разлика од нив кои многу помалку губат од таквиот нивни етнофилетистички однос, поголемиот дел од македонскиот народ губи многу. Тие се признати Цркви и се во меѓусебно општење, а МПЦ од 1967г. се третира како расколничка организација. Можеме ние да најдеме илјада оправдувања изговарајќи се дека другите нè мразат, но факт е дека и после тие изговори, поголемиот дел од македонците остануваат во раскол, не само со Православната Црква во вселената, туку и со самото тело Христово, зашто Црквата и телото Христово се едно и исто.

Знаеме дека во моментот е многу тешко да се определите да и служите на единствената Православна Црква во Македонија која е призната од другите Православни Цркви. Свесни сме дека скоро секој од вас размислува дека ако можеа да бидат толку нецивилизирани со еден епископ, тогаш колку е полесно со вас свештенослужителите или монасите. Моето семејство сте вие, но вие имате и друго семејство и треба да се грижите за нив. Затоа и во моментите кога ве присилуваа да потпишете дека се согласувате да се ставите на располагање на САС на МПЦ, повеќето од вас ве советувавме тоа да го направите, знаејќи дека не сте сите подготвени за мачеништво. Но, сепак кажавме дека самата постапка е

нецрковна, тоа значи не согласна со учењето на Црквата, неканонска, па дури и неуставна според Уставот на МПЦ. Православната Црква е епископална и не може да постои Црква без епископ. Со една помесна Црква или како уште ја викаме епархија, не може да раководи Синод од епископи. Тоа го нема во ниту една Православна Црква во светот, освен во МПЦ. Веднаш после упразнувањето на епископската катедра во некоја епархија, се поставува местобљустител кој раководи со епархијата сè до изборот на нов епископ, но никогаш со епархијата не раководи Синодот. Сепак, епископите во Македонија по којзнае кој пат докажаа дека за нив сè е можно, дека можат да го променат учењето на Црквата, дека можат да ги укинат каноните и дека Уставот за нив не важи. Можат да одлучат да го истераат епископот од неговата катедра без суд или осуда, иако тоа е спротивно на каноните (Цариградски собор од 861г. правило 16) и на Уставот на МПЦ (чл. 74). Единствен изговор зошто го прават тоа би било да признаат дека се неписмени. Можеби пак, и не е од неписменост тоа што ни го променија монашкото име од Јован во Зоран иако монашко име не се менува ниту со губење на чинот. Но, тогаш тоа е злоба. Злоба која секогаш завршува со бес, исто како кај ѓаволот. И сега од ниво на епископска катедра ја шират таа злоба заведувајќи го народот да нè препознава по нашето световно име иако одамна сме умреле за него.

Каде има сила нема правдина вели народот. Како што ви велевме пред седум месеци, така и сега: Не ни доликува на варварите да одговориме со варварски методи. Во нас е силата на Словоето Божјо, тоа значи силата на правдата и вистината. Можеби ќе треба некое време да се трпи, но темелот кој го поставивме е на камен, не е на песок како што тоа се направи 1967-та година. Црквата во Македонија има иднина. Таа е сега призната во соборот на Православните Цркви и за многу кратко време после примањето на уште двајца епископи ќе биде и автокефална. Името на Црквата на територијата на Р. Македонија е Охридска архиепископија, но и тоа би можело да се промени евентуално после воспоставувањето согласност за името на државата во Обединетите нации.

Нашето барање до вас сметаме дека е скромно. Веруваме дека без тоа и да го бараме, вашата богољубива совест веќе тоа го прави. Молиме да нè имате во вашето молитвено сеќавање, да не заборавите на тоа дека без оглед што сте свештенослужители или монаси, вашето спасение и спасението на вашите парохијани зависи од заедничарењето со епископот. Нема свештеникот своја Литургија, ниту пак Литургијата може да биде на Светиот Синод. Еден е тој кој принесува за сите и за сè, тоа е епископот, а во негово име свештениците. Дури и во случај да служат заедно повеќе епископи, само еден ги принесува даровите. Ќе и простите на нашата смиреност ако тоа звучи надмено, но факт е дека еден единствен епископ кој е признат во Православната Црква од територијата на Р. Македонија, а тоа значи еден единствен епископ кој принесува, но и од кого Бог ги прима даровите за сите и за сè, во моментов сме токму ние, Митрополитот велески и повардарски и егзарх охридски. Другото ќе дојде кога ќе се исполни времето. Семето е веќе посеано. Дури и да се случи, како што вели Евангелието дека едни сеат, а други жнеат, во едно сме сигурни, жетвата ќе биде богата. Патот кој го трасиравме по вашите молитви води кон Царството Божјо и ја менува црковната историја на Македонија. Тешко за оној кој ќе се врати од тој пат, зашто сите други патишта се беспатија. Во едно неодамнешно интервју архиепископот Стефан рече дека има две теории како да се добие автокефалија. Според едната вели, автокефалијата ја дава Цариградската патријаршија, а според другата автокефалијата ја дава мајката Црква, а треба да се согласи Цариградската патријаршија која издава томос. Меѓутоа по која од тие две теории тргнала расколничката МПЦ? По сè изгледа по патот кон земјата Недојдија.

Благословот Божји и милоста Негова да биде со сите нас и да нè просветли за вистината која е светлина и ги просветлува сите.